

1971

Goeiemorgen, morgen

Preselectie

- Datum finale:** Zaterdag 6 februari
Presentatie: Jan Theys
Locatie: Amerikaans Theater, Brussel
Stemsysteem: Elf juryleden gaven elk een punt aan hun favoriet lied
Componist(en): Paul Quintens
Tekstschrijver(s): Phil Van Cauwenbergh

1971

De BRT organiseerde voor de vierde en laatste keer een editie van Canzonissima, na eerdere edities in 1962-1963, 1966-1967 en 1967-1968. Die derde editie was geen preselectie omdat ze werd afgewerkt in een jaar waarin de RTB aan zet was, maar voor 1970-1971 keerde het Eurovisie-element terug naar de wedstrijd. Tien acts werden intern geselecteerd. Ze namen het **tussen 3 oktober 1970 en 6 februari 1971** vanuit het Amerikaans Theater tegen elkaar op in tien tweewekelijkse uitzendingen: negen voorrondes en een finale. De shows werden niet live uitgezonden, maar met een half uur vertraging. Uiterekend de finale werd uiteindelijk geplaagd door technische problemen.

Alle deelnemers verschenen elke voorronde aan de startblokken. Daarin werden ze telkens beoordeeld door twee jury's. **'Jury A'** was een vakjury waarvan de leden meteen na elk optreden gepeperd commentaar én een score op tien gaven. **'Jury B'** was het publiek, dat kon stemmen door postkaarten naar de BRT op te sturen. In elke uitzending ging de top twee van jury A door naar de volgende aflevering, terwijl jury B nadien nog een derde deelnemer mocht kiezen die verder ging met hetzelfde lied. Alle anderen moesten steeds met een nieuwe song op de proppen komen. Een nieuwigheid in het reglement was dat de kandidaten bij deze laatste Canzonissima volledige autonomie hadden over hun liedjes, om tegemoet te komen aan de kritiek dat de nummers gekozen door de BRT vaak te wensen overlieten.

tussentitel

Liedjes die drie opeenvolgende afleveringen in de top drie eindigden, mochten door naar de finale, en dat werden er uiteindelijk twaalf. Daarnaast was er nog een **'jury C'**, die losstond van het wedstrijdverloop: het was een aparte vakjury die een prijs uitreikte voor het beste nieuwe Vlaamse lied.

Al in augustus 1970 maakte de BRT een eerste kandidatenlijst bekend, al veranderde die nadien hier en daar nog wel: zanger **Jimmy Frey** moest forfait geven door gezondheidsredenen, en Johan Stolz mocht hem vervangen. Ook de groep De Elegasten moest afhaken, en dat werd een kans voor Joe Harris om zijn muzikaal kunnen te tonen. De andere kandidaten bleven wel trouw op post: Ann Christy, Kalinka, Nicole & Hugo en Johnny White hadden eerder al aan een

Belgische preselectie deelgenomen, terwijl Mary Porceleyn, toekomstig Songfestivaldeelnemster Micha Marah en het olijke trio Kate's Kennel, met als een van de leden **Jean Blaute**, hun debuut maakten.

tussentitel

De tiende kandidaat was zanger **Ron Harris**, maar bij hem sloeg het noodlot toe: de zanger had na de tweede Canzonissima-uitzending een auto-ongeluk en belandde in een coma, waaruit hij nooit zou ontwaken. Hij overleed uiteindelijk op 22 januari 1971, op amper 24-jarige leeftijd. Harris werd niet vervangen in Canzonissima, en daarom namen er vanaf de derde aflevering slechts negen kandidaten deel.

Er werd dus flink geschoven in het deelnemersveld, maar dat was klein bier in vergelijking met de stoelendans bij de juryleden van jury A. Van de zes aangekondigde juryleden zouden uiteindelijk **slechts twee op post blijven**: acteur Anton Peters en toenmalig diensthoofd Ontspanning bij de BRT, Herman Verelst, die als juryvoorzitter mocht aantreden. Ex-Songfestivaldeelnemster Lize Marke, componist Freddy Sunder, zanger Guido Cassiman en journalist Gaston Durnez bedankten uiteindelijk allemaal nog voor de eer, en werden in extremis vervangen door radiopresentator Jos Boudewijn, zangeres Jo Leemans, auteur Staf Knop en acteur Raymond Stuyck. Tweevoudig Songfestivalkandidaat **Louis Neefs** was gevraagd om in de jury te zetelen, maar zijn gage zou te hoog hebben gelegen. In de meer prestigieuze jury C zetelden componisten Armand

Preud'homme en Vic Nees, Jef Claessen van de toenmalige radiozender BRT2 Limburg, Geert Mertens, componist en dirigent Gaston Nuyts, en dirigent Nest Van der Eycken, die juryvoorzitter was.

tussentitel

En ook bij jury B, de publieksjury, verliep niet alles van een leien dakje. Kijkend Vlaanderen mocht gele briefkaarten naar de BRT opsturen om zijn favoriet alsnog naar de volgende aflevering te laten doorstoten. Na de eerste Canzonissima-uitzending kreeg zangeres Kalinka amper zes publieksstemmen, terwijl Micha Marah de 'televoting' bijna elke aflevering met overmacht won. Na de vierde aflevering kreeg ze **maar liefst 82% van alle gele briefkaartstemmen** achter haar naam. Maar vooral het aandeel ongeldige stemmen steeg per uitzending, tot een derde van het totaal in de negende en laatste voorronde.

Canzonissima-producente Lies Huylebroeck had op voorhand laten optekenen dat de liedjes eerder bijzaak waren en **vooral het spelelement en het showgehalte moesten primeren**, en dat bleek ook tijdens de verschillende afleveringen. De soms te overdreven grappig bedoelde jurycommentaren leken belangrijker dan de artiesten en hun liedjes, waar ook enorm veel kritiek op kwam in de pers omwille van het vermeende lage kwaliteitsniveau. Het trio Kate's Kennel leek vooral de draak te willen steken met de wedstrijd door bewust week na week slechte liedjes te willen vertolken. Er was ook opschudding over een 'metanummer' dat Canzonissima heette, maar

uiteindelijk de finale niet haalde nadat zangeres Kalinka de tekst had gewijzigd tussen twee afleveringen door, wat tegen het reglement inging.

tussentitel

Na alle perikelen met jury's A en B besloot de BRT het roer om te gooien voor de finale, op zaterdag 6 februari 1971: de twaalf geplaatste liedjes werden allemaal na elkaar opgevoerd zonder jurycommentaar of punten, **de publieksstemming werd volledig overboord gegooid** en er werd een nieuwe, elfkoppige vakjury samengesteld waarvan de leden elk één punt aan hun favoriet toekenden door bordjes met de betreffende songtitel in de lucht te steken. Ann Christy gold als favoriete met het lied *Dag vreemde man*, dat het in het Vlaanderen van 1971 aandurfde om een stukgelopen huwelijk en bedrog openlijk aan te kaarten, maar moest uiteindelijk de

duimen leggen voor Nicole & Hugo die met hun *Goeiemorgen, morgen* acht van de elf stemmen kregen. Jury C koos voor het lied *Als je terugkomt* van zangeres Mary Porcelijn.

Nicole & Hugo mochten naar het Eurovisiesongfestival in Dublin afreizen, maar gezondheidsperikelen zouden roet in het eten gooien. Tijdens de opnames van de videoclip van *Goeiemorgen morgen* werd Nicole **geveld door geelzucht**, en het doktersadvies was onverbiddelijk: drie maanden thuis blijven, en zeker geen Songfestivaldeelname. De BRT zat met de handen in het haar en vond uiteindelijk zangeres en danseres Lily Castel en voormalig Songfestivaldeelnemer Jacques Raymond bereid om, onder lichte dwang, op amper enkele dagen voor het Songfestival doorging het lied en de danspasjes te beginnen repeteren.

Dit werden de grootste hits

- 🎵 ***Goeiemorgen, morgen*** van Nicole & Hugo piekte op nummer negen in de BRT Top 30 en nummer twee in de Vlaamse Top 10.
- 🎵 ***Tamboerke*** van Micha Marah piekte op nummer dertien in de BRT Top 30 en nummer twee in de Vlaamse Top 10.
- 🎵 ***Dag vreemde man*** van Ann Christy piekte op nummer acht in de Vlaamse Top 10.
- 🎵 ***Verloren hart, verloren droom*** piekte op nummer negen in de Vlaamse Top 10.

DE WINNAARS

Nicole 'Josy' Van Palm en Hugo 'Sigal' Verbraeken leerden elkaar kennen tijdens de opnames van het BRT-televisieprogramma *Sant* in eigen land in 1970. Een goed jaar later waren ze getrouwd en was hun gezamenlijke zangcarrière gelanceerd. *Canzonissima* en *Goeiemorgen morgen* betekenden hun doorstart. Na een laatste plaats op het Songfestival 1973 werd het duo het jaar daarop tweede op het Wereldsongfestival in Tokio. Nicole & Hugo bleven al die decennia mateloos populair, en reisden vanaf de jaren 1980 de wereld rond als artiesten op cruiseschepen. In 2004 maakten ze nog een verdienstelijke beurt in *Eurosong*, maar ze grepen net naast een finaleplek. Een jaar later waren ze **de Belgische vedetten op de speciale EBU-show naar aanleiding van vijftig jaar Songfestival**. In 2008 werd hun bekendheid bestendigd na de *Eén-talentenjacht* Zo is er maar één te winnen met een cover van *Pastorale*, waarvoor ze later dat jaar ook de Radio 2 Zomerhit ontvingen. Sinds 2016 is het bekendste zangduo van Vlaanderen op welverdiend pensioen, maar cruisereizen doen ze nog steeds even graag.

Bekende koppen in de voorronde

 Ann Christy, de zangeres brak door dankzij deze deelname.

 Jean Blaute, muzikant en gitarist.

'Negen live-uitzendingen op tv. De tiende uitzending niet, dan lagen we er uit', zei de bekende muzikant ooit over zijn opvallende verschijning in de Vlaamse voorronde. Hij was lid van Kate's Kennel, de groep die deelnam om ... keet te schoppen. Zangeres Kate (Griet de Bock): 'Haast niemand apprecieerde ons, zodat we op een gegeven moment zeiden 'Foert, nu vegem we er onze voeten aan'. In twee uur maakten we een liedje voor de volgende uitzending. We waren balorig, maar tot onze stomme verbazing leverde dat ons nog succes op ook: als anti-groep, als underdog.' (uit Het Belgisch Pop & Rock Archief)

 Mary Porcelijn, kleinkunzangeres die op 30 mei 1971 in het tv-programma *Erotissima Vlaanderen* diep geschokt achter laat door (voor die tijd) veel te bloot op tv te komen.

 Micha Marah, de toekomstige Songfestivaldeelnemster maakte haar debuut.

 Joe Harris, zanger die later pas zou scoren met *Rode wijn*.

 Johan Stolz, naast gevierd pianist ook zanger.

 Johnny White, zanger van het levenslied die dankzij *Canzonissima* zijn grootste hit scoorde.

RESULTATEN

Deelnemer(s)	Nummer	Plaats	Punten
Nicole Josy & Hugo Sigal	Goeiemorgen, morgen	1	8
Ann Christy	Dag vreemde man	2	3
Johnny White	Verloren hart, verloren droom	3	1
Joe Harris	Alles wordt oranje	4	0
Mary Porcelijn	Lachen	4	0
Micha Marah	Tamboerke	4	0
Mary Porcelijn	Als je terugkomt	4	0
Mary Porcelijn	Weet je nog wie ik ben	4	0
Kalinka	Vroeg of laat	4	0
Micha Marah	Ik ben zeventien	4	0
Micha Marah	De ring	4	0
Johan Stolz	Immigrant	4	0

De resultaten van de finale van *Canzonissima* 1971.

De resultaten van de voorrondes vind je terug op songfestival.be/geschiedenis

Songfestival

Datum finale:	Zaterdag 3 april
Presentatie:	Bernadette Ní Ghallchóir
Locatie:	Gaiety Theatre, Dublin, Ierland
Stemsysteem:	Twee juryleden per land gaven elk lied een score van een tot vijf
Winnaar:	Un banc, un arbre, une rue van Séverine voor Monaco
Componist(en):	Yves Dessca
Tekstschrijver(s):	Jean-Claude Petit
Commentator(en):	Herman Verelst

Jacques Raymond en Lily Castel in Dublin

Alle landen die in 1970 verstek hadden laten gaan, keerden terug voor de editie van 1971. Met achttien deelnemende landen werd het deelnemersrecord van 1965 geëvenaard. Er waren enkele belangrijke wijzigingen in het Songfestivalreglement. Ten eerste werd elke deelnemende omroep vanaf dit jaar verplicht om een videoclip van zijn inzending op te sturen naar de EBU én om alle andere clips op voorhand uit te zenden. Tot dan toe waren de meeste liedjes nog nooit op voorhand gehoord geweest door het publiek, maar daar kwam hier-

mee verandering in. Verschillende omroepen, waaronder de BRT, organiseerden jarenlang speciale preview-uitzendingen waarin alle liedjes voor het komende Songfestival werden voorgesteld.

Ten tweede werd het vanaf 1971 mogelijk voor groepen tot zes leden om deel te nemen. Tot hiertoe mochten enkel solisten of duo's deelnemen. Het Zwitserse trio Peter, Sue en Marc is daarom de eerste groep ooit die onder die noemer deelnam aan het Songfestival. In totaal zou het trio maar liefst vier keer zijn land vertegenwoordigen tussen 1971 en 1981, telkens in een andere taal.

De laatste grote verandering hield uiteindelijk slechts drie Songfestivals stand: **de puntentelling werd volledig omgegooid**. Elk land moest twee juryleden afvaardigen naar de locatie om van daaruit te stemmen door alle inzendingen (behalve dat van hun eigen land) een score op vijf te geven. De juryleden kwamen telkens per drie landen samen in beeld om bordjes met hun

scores op vijf per land omhoog te halen. Eén van de twee juryleden moest jonger zijn dan 25 en het andere ouder, maar het leeftijdsverschil moest wel minstens tien jaar zijn. De hele procedure was redelijk ingewikkeld en leverde vooral saaie televisie op.

Dit werden de grootste hits

- De Britse inzending **Jack in the Box** van zangeres Clodagh Rodgers eindigde vierde in Dublin, maar schopte het nadien tot nummer drie in de BRT Top 30.

DE WINNAAR

De Franse zangeres Séverine werd gevraagd om het kleine Monaco te vertegenwoordigen. Met het opzweepende Un banc, un arbre, une rue kon ze de meeste juryleden overtuigen, en leverde ze de stadstaat zijn eerste en enige Songfestivaloverwinning ooit op. Haar lied piekte op nummer drie in de Vlaamse BRT Top 30 en werd een hit in verschillende Europese landen, maar verder internationaal succes bleef uit. Séverine zou na haar overwinning bij hoog en laag beweren **dat ze nooit eerder in Monaco geweest was**, maar dat was een leugen: in de vanaf dit jaar verplichte videoclip is duidelijk te zien hoe de zangeres op een bankje zit in het staatje dat ze vertegenwoordigde.

RESULTATEN

Land	Deelnemer(s)	Nummer	Plaats	Punten
Monaco	Séverine	Un banc, un arbre, une rue	1	128
Spanje	Karina	En un mundo nuevo	2	116
Duitsland	Katja Ebstein	Diese Welt	3	100
België	Lily Castel & Jacques Raymond	Goeiemorgen, morgen	14	68

De top drie en de notering van België van de finale van het Songfestival 1971. Alle resultaten vind je op songfestival.be/geschiedenis

Op Eurovisite bij

Nicole & Hugo

Hugo kuste Nicole in 1970 en een jaar later doken ze al op in de preselectie voor het Songfestival. Daar kijken ze dan ook graag op terug, want 'De Goeiemorgen' - zoals ze hun grootste hit zelf noemen - zit zéér diep in het hart van het showbizzkoppel.

Beluister ook de podcast

Kussen en een jaar later in Canzonissima 1971. Was dat volledig volgens plan?

Hugo: 'Nee, Lies Huylebroeck (in de jaren '60 en '70 producent van de Songfestivalvoorrondes, nvdr.) had ons beziggezien in de tv-show Sant in eigen land en wou ons in Canzonissima hebben. Niet om mee te doen voor de winst, maar letterlijk voor de show. Omdat Nicole en ik iets anders brachten dan alle anderen in die tijd.'

Nicole: 'Wij dansten tenminste! Andere zangers deden dat niet. Kopke naar links, kopke naar rechts. Arm naar boven en benden. En dat was het.'

Dus jullie waren als deelnemers eerder opvulling?

Hugo: 'Maar wij wouden wél meedoen voor de winst! Gewoon bladvulling? Ik dacht het niet. Toen zijn wij een nummer beginnen zoeken waar veel potentieel in zat. Over de eventuele gevolgen dachten we niet na. Nu denken veel artiesten daar wél aan als het op wedstrijden aankomt. Want als ze niet vooraan eindigen, denken ze dat hun carrière naar de kloten is. Oh, pardon! Knip dat maar.'

Nicole: 'Wij deden gewoon onze eigen zin.'

Goeiemorgen, morgen is jullie lijflied.

Hoe is dat er gekomen?

Hugo: 'Wij zijn gaan aankloppen bij Paul Quintens en Phil Van Cauwenbergh. Want die hadden al ervaring op het Songfestival door voor de liedjes van Louis Neefs te zorgen. We vroegen of zij een lied voor ons wouden maken. En ik weet het nog goed; Paul zette zich achter zijn piano en die begon al wat te tokkelen. Hij ging er iets

van maken.'

Nicole: 'Een paar dagen later moesten we terugkomen. En toen hoorden we dat deuntje. (in koor) 'Taaa, tada da daa', dat was meteen zo mooi. Ik vond het catchy klinken. En dan moest de tekst nog komen.'

Hugo: 'Wij hebben in dat lied alles gegeven wat wij toen in huis hadden. Vanaf dat moment denk ik niet dat iemand ons ooit de kans om naar het Songfestival te gaan had kunnen afpakken. Niet met dát lied. Want eigenlijk dacht iedereen dat Ann Christy met *Dag vreemde man* zou winnen. of Johnny White met *Verloren hart, verloren droom*, een van die drie ging het dus worden.'

En jullie werden het!

Nicole: 'We hebben dat eigenlijk rustig met ons twee gevierd. Al zaten onze ouders ook wel in het publiek. Maar we hebben toen toch geen fles champagne opengetrokken hoor.'

Hugo: 'Mijn pa en broer vlogen wel rond onze nek van blijdschap. Oh, en onze manager was ook door het dolle heen. Want zowel wij, Ann als Johnny lagen bij hem onder contract. Hij ging zijn boterham dus goed verdienen!' (lacht)

'Wij dansten tenminste! Andere zangers deden dat niet. Kopke naar links, kopke naar rechts. Arm naar boven en beneden. En dat was het.'

Dan volgde het Songfestival. Lagen jullie plannen voor Dublin snel op tafel?

Hugo: 'Eigenlijk wel. Wij gingen daar onze verloving vieren. Dat leek ons dé gelegenheid. Nicole en ik hadden speciale kostuums laten maken. Het mijne was zelfs van Dior. Alles was klaar.'

Nicole: 'Al moesten we tussendoor veel werken. Veel repetities en promotie doen op radio en tv. Heel het land rond. Van jut naar jaar.'

Hugo: 'Maar in Oostende zijn we een videoclip gaan opnemen van *Goeiemorgen, morgen*. En daar heeft Nicole het opgelopen. Daar moet het gebeurd zijn.'

De geelzucht.

Nicole: 'Ja, maar ik wou hoe dan ook vertrekken. Met veel make-up probeerde ik alles te verdoezelen.'

Hugo: 'Toen de dokter kwam, was ze zelfs zo leep geweest om alle gordijnen toe te doen. Maar de dokter trok dat oog open en 'jij gaat niet, je hebt geelzucht', zei ze.'

Hoe ziek was je toen echt, Nicole?

Nicole: 'Ik wist dat er iets aan de hand was, want ik voelde me enorm moe. Maar als dan het moment komt dat ze zeggen dat je niet naar het Songfestival gaat. Verschrikkelijk!'

stilte

Hugo: 'Wij hebben toen meteen gebeld naar Herman Verelst, baas van den BRT. Die is met ons naar het UZ in Leuven geweest. Voor een tweede opinie. En die professor zei net hetzelfde, 'dat gaat niet..''

Kruis erover?

Hugo: 'Wel, haar vader heeft nog voorgesteld mij naar Dublin te laten te vertrekken om de repetities alleen te doen. Nicole zou dan zaterdagmorgen aankomen, optreden met mij om dan 's anderendaags naar huis te gaan.'

Nicole onderbreekt

Nicole: 'Ik weet nog ... 'Als ze dat doet, neem dan maar een kist mee. Want Nicole komt nooit levend terug'; zei die man.'

Hugo: 'Ja, laconiek. Hij zei dat we niet wisten waar we mee aan het spelen waren. Die droom was dus *bye, bye*.'

'De Goeiemorgen' was en is nog altijd het knapste nummer dat we ooit hebben opgenomen. Om met dat lied naar het Songfestival te gaan, die kans zouden we nooit meer krijgen.'

Gehuild?

Hugo: 'Véél gehuild. (stilte) Want 'De Goeiemorgen' was en is nog altijd het knapste nummer dat we ooit hebben opgenomen. Om met dat lied naar het Songfestival te gaan, die kans zouden we nooit meer krijgen.'

Jacques Raymond en Lily Castel werden opgetrommeld om jullie te vervangen. Was dat jullie idee?

Hugo: 'Nee! Ons eerste voorstel was dat Anneke maar moest gaan met haar *vreemde man*. Omdat ze toch tweede was geworden. Maar dat mocht niet. Er was voor een lied gekozen, en dat moest op welke manier dan ook gezongen worden.'

Hugo, was het ooit een optie om met een andere zangeres op te treden?

Hugo: 'Nee. Daar is zelfs nog een aprilgrap over gemaakt. Over wie naast Hugo kon zingen. Je kan niet geloven wie zich allemaal kandidaat heeft gesteld.'

Lily en Jacques werden op het laatste nippertje gevraagd.

Nicole: 'Ze hadden die nooit mogen laten dansen!'

Hugo: 'Dat is de grootste fout die ze konden maken. Jacques is een heel goede zanger, en Kasteel ook. Maar geen dansers, dat voelde zo gewrongen.'

Hebben jullie gekeken op de avond zelf?

Nicole: 'Ja, en *geblèt*. Er zat zelfs pers in onze living!'

Hugo: 'Ik zie ons nog liggen in de *canapé*. Kijkend naar die televisie. En bij elke emotie die we toonden - *klak, klak, klak* - van de fotografen. We werden gebruikt. Als gieren op een kadaver. Maar als je zo jong bent, besef je dat niet. Moesten we nu nog zo iets meemaken, kwam hier niemand binnen. Laat ons gerust!'

Nicole: 'Jullie ook niet!' (lacht)

Lily en Jacques moesten meteen vertrekken naar Ierland. Wat hebben jullie gezegd toen jullie elkaar achteraf terugzagen?

Hugo: 'Dat ze dat heel goed gedaan hadden.'

Nicole: 'Maar Jacques zei meteen dat ze hem *gepushed* hadden om toch te dansen.'

Hugo: 'Ze wouden een kopie van ons maken. En dat klinkt nu alsof ik een dikke nek heb, maar wij zijn uniek. Net als een Willy Sommers of Bart Kaell. Iedereen heeft zijn eigenheid.'

Ben je uiteindelijk lang buitenstrijd geweest, Nicole?

Nicole: 'Ik denk toch wel drie maand. En dan zijn we er opnieuw volle bak aan begonnen.'

Klopt, want twee jaar later zou het toch prijs worden voor het duo. Op pagina XX vertellen ze over hun avonturen in Luxemburg, inclusief het verhaal achter die iconische parsee pakjes.

De auteurs aan de voordeur van Nicole & Hugo

Op Eurovisite bij

Jacques Raymond

Hoewel hij in '63 beter scoorde (waar je alles over leest op pagina XX), is het toch de tweede deelname van Jacques Raymond aan de liedjeswedstrijd die ongetwijfeld nooit zal verdwijnen uit de **geschiedenisboeken** van de Belgische muziekwereld. Zoals geschreven: in 1971 waren Nicole & Hugo vertrekkenklaar om voor ons land te zingen op het Songfestival in Dublin. Maar dan werd Nicole ziek. Lily Castel en Jacques Raymond kregen de vraag om het duo te vervangen. Al is vragen veel gezegd ...

Beluister ook de podcast

Jacques, wat weet je nog over het moment waarop je vraag kreeg om in te vallen voor Nicole & Hugo?

Jacques: 'Ik noem het een dwanggebaar.'

Dat klinkt wel heel zwaar. Wat is er gebeurd?

Jacques: 'Wel, Lies Huylebroeck vroeg me om bij haar op de BRT langs te komen. Na lang praten heeft zij mij weten te overtuigen. Want Lily had al toegezegd. Ik vroeg me af waarom Hugo niet zonder Nicole kon gaan, maar dat was geen optie. Lily heeft dan ook nog op mij ingepraat. 'Dat gaat toch tof zijn?', zei ze.'

'Tussen de lijnen door kon ik verstaan dat mijn carrière op de BRT over zou zijn als ik weigerde. Ik zou nooit meer op tv komen. Dus eigenlijk moest ik wel toezeggen om te gaan. Ik had geen keuze.'

Wat bedoel je dan met die dwang?

Jacques: 'Tussen de lijnen door kon ik verstaan dat mijn televisiecarrière op de BRT over zou zijn als ik weigerde. Ik zou nooit meer op tv komen. Dus eigenlijk moest ik wel toezeggen om te gaan. Ik had geen keuze.'

Je komt dat bureautje buiten. En wat dan; alles laten vallen en meteen naar Lily?

Jacques: 'Ja, wij hebben snel afgesproken. Want op nog geen tien dagen tijd moest die tekst erin

zitten. Anton Peters (televisieregisseur en producent, nvdr.) heeft ons naar zijn studio gehaald om de dansspasjes van Nicole & Hugo te oefenen. Ik moest dus niet alleen zingen, maar ook nog eens dansen! Dat was niks voor mij.'

Wat waren de reacties van het thuisfront toen je vertelde; 'mannekes, volgende week ben ik naar het Songfestival!'

Jacques: 'Ja. (aarzelt) Mijn ouders vonden dat wel leuk.'

Maar?

Jacques: 'Da's juist, nu ik er aan terugdenk ... waren er ook veel die zeiden dat ik dat beter niet zou doen.'

Wat vonden Nicole & Hugo zelf van jullie als invallers?

Jacques: 'Zij konden niet anders dan hun zegen geven. Het liedje moest hoe dan ook gebracht worden. Nadien, als we terug waren van het Songfestival, hebben we Goeiemorgen, morgen alle vier nog eens samen gezongen: Nicole, Hugo, Lily en ik.' (lacht)

Wat vond je van Goeiemorgen, morgen als liedje op zich?

Jacques: 'Dat was een heel tof liedje. Nadien in mijn carrière heb ik het nog samen met mijn echtgenote gezongen én opgenomen.'

Ging je met een onzeker gevoel naar Dublin?

Jacques: 'Ja, toch een beetje. Dat was een stressperiode. Een zottenkot.'

En Lily?

Jacques: 'Het was heel moeilijk voor haar, want ze maakte zich zorgen. 'Ik moet nog naar de winkels, want ik heb geen kleding.' Ze had geen tijd gehad om dat nog in België te kopen, dus is ze dat in Dublin gaan halen. Ik had gelukkig wel een pak bij.'

Lag er eigenlijk druk op jullie schouders om een goed resultaat te halen of zelfs te winnen?

Jacques: 'Nee, we deden allebei zo goed mogelijk ons best. Maar in een of andere Ierse krant stonden we wel bij de vier favorieten. Zelf had ik daar geen idee van.'

Was je tevreden van jezelf toen je in '71 van het podium kwam?

Jacques: 'Ja, behalve over die danspassen natuurlijk.' (lacht)

Met alle respect; maar veel bewogen jullie toch niet?

Jacques: 'Lily en ik stonden op een verhoogje van een kleine 2 meter 30. Dat was dus véél te klein om op te bewegen. Of je valt er af! Dat was niet te doen.'

'Lily en ik stonden op een verhoogje van een kleine 2 meter 30. Dat was dus véél te klein om op te bewegen. Of je valt er af! Dat was niet te doen.'

Jullie werden dertiende.

Jacques: 'Ik had eerlijk gezegd toch op een tiende plaats gerekend. Dus ik was licht teleurgesteld toen de einduitslag op het bord stond. Want door die positieve berichten in de krant ga je toch hopen op een plaats bij de eerste zeven of acht. Maar het is jammer genoeg niet gebeurd. Het is een wedstrijd, he.'

Je kwam dan terug in België. Heeft de BRT Lily en jou nog bedankt voor jullie hulp?

Jacques: 'Nee, het was eerder 'Dag Lily, dag Jacques'. Daarover is geen contact meer geweest.'

Betaalde BRT jou voor heel die heldendaad?

Jacques: 'Dat ik dat niet meer weet. Dus het zal niet veel geweest zijn.' (lacht)

Kijk je positief terug op die deelname?

Jacques: 'We hebben het gedaan om onze collega's te helpen. Want anders was België geschrapt geweest dat jaar.'

Nicole & Hugo hebben in 1973 wél deelgenomen aan het festival, met Baby, baby. Stel dat Nicole dat jaar was ziek geworden. Had je ze dan ook vervangen in die paarse pakjes?

Jacques: 'Nee, absoluut niet. Dat was zeker niets voor mij geweest!' (lacht)

1972

